

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/308/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111244811
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1111244811.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Moniky Holickej a JUDr. Ondreja Krajča v právnej veci žalobkyne: J. H. X., U. S. Y. Č. XX, W., zastúpenej FUTEJ & Partners, s.r.o., so sídlom Radlinského č. 2, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Národnou bankou Slovenska, so sídlom Imricha Karvaša č. 1, Bratislava, IČO: 30 844 789, o náhradu škody v sume 3.172,33 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 07. mája 2014, č.k. 10C/206/2011-600, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.
Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala proti žalovanému zaplata sumy 3.172,33 eur s prísl., titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou podielového družstva Slovenské investície (ďalej len „PDSI alebo Družstvo“) a obchodníka s cennými papiermi (ďalej aj „OCP“); zamietol návrh na začatie prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom Európskej únie a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že právnenému predchodcovi žalobkyne vzniklo členstvo v Družstve dňa 02.10.2006 na základe rozhodnutia predstavenstva Družstva o jeho prijatí za člena Družstva. Družstvo dňa 31.12.2008 vystavilo právnenému predchodcovi žalobkyne zmenku na vyplatenie sumy 1.692,89 eur, s dátumom splatnosti do 31.12.2009. Právny predchodca žalobkyne dňa 10.01.2011 s Družstvom uzavrel dohodu o znížení členského podielu. Z obsahu dohody vyplýva, že žalobcovi Družstvo priznalo nárok na vyplatenie členského podielu v sume 1.479,44 eur. Družstvo žalobcovi vystavilo zmenku na zaplatenie sumy 1.479,44 eur. Družstvo žalobcovi sumy na vystavených zmenkách nevyplatilo. Právnenému predchodcovi žalobkyne pri vstupovaní do Družstva bolo povedané, že nad činnosťou Družstva vykonáva dohľad NBS, čo bolo kritériom právneho predchodcu žalobkyne, že sa rozhodol investovať finančné prostriedky do Družstva. Právny predchodca žalobkyne si priznal svoju pohľadávku v konkurze, ktorý bol na Družstvo vyhlásený uznesením Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 11.04.2011. Jeho prihlásená pohľadávka však bola správcom konkurznej podstaty popretá (pravdepodobne pre uplatnenú výšku pohľadávky) a právny predchodca žalobkyne podal incidenčnú žalobu, pričom konanie v tejto veci nie je doposiaľ ukončené. Ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pôvodný žalobca N. J. X. M. D. XX.XX.XXXX a na jeho miesto vstúpila do konania jeho manželka J. H. X., ktorej vstup pripustil do konania uznesením zo dňa 03.12.2013. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že investíciami vloženými do Družstva, ktoré tvorili vklady členov Družstva, mal právo disponovať výhradne CAPITAL INVEST, o.c.p., na základe zmluvy o riadení portfólia, z ktorej vyplývali práva a povinnosti zmluvných strán, uzatvorenej medzi OCP a Družstvom. Zmluva bola ukončená zo strany OCP výpoveďou zo dňa 30.03.2010. Po zániku

záväzkového vzťahu medzi Družstvom a OCP, sa Družstvo domáhalo svojich nárokov vyplývajúcich zo zmluvy voči OCP rôznymi žiadosťami a výzvami na zaplatenie dlžných súm. Družstvo sa svojich nárokov voči OCP nedomáhalo súdnou cestou. Družstvo finančné prostriedky, ktoré získalo od svojich členov, neposkytovalo OCP na základe zmluvy, kde by bola špecifikovaná výška poskytnutej sumy, ale zamestnanci OCP priamo disponovali s peniazmi Družstva na základe jeho udeleného súhlasu. Takto zistený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa § 3 ods.1, písm. d/, § 9 ods.1, ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, podľa § 127 ods. 2, § 128 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách. Na základe zisteného skutkového stavu konštatoval, že do 01.06.2010 NBS, ako aj jej právny predchodca - Úrad pre finančný trh, v súlade so zákonom č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách, postupovali správne vo vzťahu k Družstvu, ktoré bolo NBS povinné predkladať polročné správy o svojom hospodárení, z obsahu ktorých nevyplývali žiadne informácie o prípadnej zhoršenej finančnej situácii Družstva predovšetkým po tom, čo bolo vedené rokovanie so štatutárom Družstva a s ostatnými štatutármi jeho dcérskych spoločností a NBS dňa 24.08.2007. Družstvo doručilo NBS dňa 10.10.2007 písomnú odpoveď, v ktorej predovšetkým zdôraznilo, že zo strany družstiev nedošlo k porušeniu zákona a prospektov investícií schválených Úradom pre finančný trh z dôvodov, v odpovedi špecifikovaných. Družstvo sa v odpovedi taktiež vyjadrilo k systému fungovania družstiev vzhľadom na ich investičnú stratégiu, že vtedajší stav zodpovedal dlhoročnej finančnej spolupráci medzi spoločnosťami CI HOLDING-u, a.s., jej dcérskymi spoločnosťami a Družstvami. Podľa názoru Družstva narušenie tohto systému by mohlo týmto spoločnostiam spôsobiť značné škody a náklady, keďže finančné vzťahy medzi uvedenými spoločnosťami sú dlhodobými investičnými vzťahmi. Družstvu a jeho dcérskym spoločnostiam sa javilo ako problematické zabezpečiť do portfólia Družstiev iné investičné nástroje, ako nástroje, ktorých emitentmi boli spoločnosti v rámci finančnej skupiny CI HOLDING, a.s. V odpovedi bolo zdôraznené, že dlhodobé vysoké výnosy členov Družstiev boli zabezpečené najmä dobrou investičnou stratégiou Družstiev, pričom bola vyslovená obava, že jej zmenou by mohlo prísť k ich ohrozeniu, resp. narušeniu dôveryhodnosti Družstiev, ak by nebolo naďalej zo strany ich členov možné, aby jednotlivé Družstvá boli naďalej schopné plniť svoje záväzky. V odpovedi bolo na záver zdôraznené, že za vyše päťročné obdobie pôsobenia Družstiev na slovenskom finančnom trhu nebola evidovaná ani jedna sťažnosť zo strany členov Družstiev a taktiež Družstvám nebolo zrejmé, že by NBS disponovala nejakou sťažnosťou voči jednotlivým Družstvám. Družstvo až listom doručeným NBS dňa 15.04.2010 požiadalo NBS o preskúmanie postupu spoločnosti CAPITAL INVEST, o.c.p., a.s. po tom, čo mu OCP vypovedal zmluvu o zriadení portfólia. NBS vykonala v období od 20.04.2010 do 06.05.2010 u obchodníka s cennými papiermi dohľad na mieste. NBS v tomto období vyzvala aj Družstvo listom zo dňa 20.04.2010, aby predĺžilo žiadosť o schválenie dodatku Prospektu investície tak, aby Družstvo mohlo pokračovať v zhodnocovaní finančných prostriedkov, keďže NBS zistila, že podstatná časť Prospektu investície sa stala neaktuálna. Družstvo predložilo dňa 28.04.2010 NBS žiadosť o schválenie dodatkov k Prospektu investície. Podaním žiadosti bolo začaté konanie OPK-5664/1/2010, ktoré však bolo podľa § 21 ods. 1, písmeno a/ zákona č. 747/2004 Z.z. o dohlade nad finančným trhom prerušené rozhodnutím OPK-5664/1-2/2010 zo dňa 10.05.2010 na čas, po ktorý Družstvo bolo povinné odstrániť nedostatky žiadosti a žiadosť doplniť. Družstvo ani po opakovanom predĺžení lehoty na odstránenie väd žiadosti nedostatky žiadosti neodstránilo, v dôsledku čoho NBS rozhodnutím OPK -5664/1-5/2010 zo dňa 26.08.2010 konanie vo veci žiadosti zastavila. Rozhodnutie bolo potvrdené Bankovou radou NBS číslo GUV-1744/2010, zo dňa 08.12.2010, právoplatným dňa 16.12.2010. NBS súbežne začala voči Družstvu konanie o uložení sankcie za porušenie § 129 ods. 3 v spojení s ustanovením § 128 ods.1 písmeno b/, c/, h/ Zákona o cenných papieroch a § 125c ods.1 v spojení s ustanovením § 127 ods. 4 Zákona o cenných papieroch. Rozhodnutím ODT -10890-4/2010, zo dňa 30.05.2011, právoplatným dňa 18.07.2011, NBS zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt. Týmto rozhodnutím však NBS nezakázala Družstvu vykonávať inú činnosť, keďže NBS takéto kompetencie voči Družstvu, ako podnikateľskému subjektu, nemala. NBS na základe získaných poznatkov činnosti Družstva, ako aj OCP, dňa 27.07.2010 orgánom činným v trestnom konaní podala oznámenie o podozrení zo spáchania trestného činu. Konštatoval, že žalobkyňa bola povinná preukázať v konaní všetky tri podmienky vzniku zodpovednosti odporcu za vznik škody, ktorá jej mala vzniknúť v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom NBS pri výkone dohľadu nad Družstvom, ktorého bola žalobkyňa členom, ktoré musia byť splnené kumulatívne bez ohľadu na zavinenie, nakoľko ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa nemôže zbaviť, ak sú všetky tri podmienky kumulatívne splnené. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by NBS vo vzťahu k Družstvu nesprávne úradne postupovala. Práve naopak, v konaní bolo preukázané, že NBS až od účinnosti zákona č. 566/2001

Z.z. o cenných papieroch od 01.06.2010 bola oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt - Družstvo, dodržiava schválený Prospekt investície. NBS nevykonávala a ani nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, nakoľko by konala v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v rozpore s ustanoveniami zákona č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska, so zákonom č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách, ako aj zákonom č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom. Návrh žalobkyne tak zamietol, pretože nepreukázala jednu z troch podmienok vzniku zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup NBS, preto sa už v konaní ani nezaoberala správnosťou vyčíslenej výšky škody. Poukázal na to, že činnosť vyhlasovateľov verejnej ponuky majetkových hodnôt je Zákonom o cenných papieroch regulovaná len čiastočne v § 126 až § 130 zákona č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách, alternatívne investičné možnosti začala v rámci Európskej únie regulovať až smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/61/EÚ z 08.06.2011 o správcoch alternatívnych investičných fondov a o zmene a doplnení smerníc 2003/41/ES a 2009/65/ES a nariadení ES č. 1060/2009 a EÚ č. 1095/2010, ktorú podľa jej článku 66 ods.1 majú členské štáty EÚ, vrátane Slovenskej republiky, prevziať do svojich Právnych poriadkov do 22.07.2013. Prevzatie smernice sa má vykonať na základe vládneho návrhu novely zákona č. 203/2011 Z.z. o kolektívnom investovaní v znení neskorších prepisov a zákona č. 566/2001 o cenných papieroch a investičných službách. Návrh žalobkyne zamietol aj z dôvodu, že nárok na náhradu škody voči štátu môže byť úspešne uplatnený iba vtedy, ak nemôže poškodený dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý mu je povinný plniť. Žalobkyňa si svoj nárok na náhradu škody uplatnila v konkurznom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I sp.zn. 3K 95/2010 voči úpadcovi - Družstvu, ktorého členom bola, čo znamená, že v prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka sa posúdenie nevyožiteľnosti pohľadávky poškodeného - žalobkyne, ako predpokladu vzniku škody spôsobenej štátom odvíja až odo dňa, keď pominú účinky vyhláseného konkurzu alebo až vtedy, keď nebude nárok žalobkyne na základe právoplatného rozvrhového uznesenia uspokojený. Pohľadávka žalobkyne bola síce správcom konkurznej podstaty popretá, čo však neznamená, že počas incidenčného konania pohľadávku žalobkyne neuzná. Súd doposiaľ o incidenčnej žalobe žalobkyne nerozhodol a konkurz nie je ukončený, preto nie je možné ustáliť výšku škody, ktorá žalobkyni vznikla a návrhy na začatie konania o zaplatenie škody je možné považovať za predčasne podané. Návrh žalobkyne zamietol aj z dôvodu, že tento si; ako bývalý člen družstva, ktorý sa stane v dôsledku nevyplatených finančných prostriedkov Družstvom veriteľom Družstva; svoje nároky na náhradu škody môže uplatniť v zmysle § 243a ods. 4 Obchodného zákonníka, za splnenia podmienok vzniku škody voči členom predstavenstva Družstva alebo členom kontrolnej komisie Družstva podľa § 244 Obchodného zákonníka. Ďalej uviedol, že v danom prípade je právne relevantným prípadný nesprávny úradný postup, ktorého by sa mohla NBS dopustiť zanedbaním dohľadu len vo vzťahu k dohliadanému subjektu, ktorým je Družstvo. Len v prípade takéhoto nesprávneho úradného postupu by prichádzalo do úvahy, že v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom by žalobkyni vznikla škoda. Medzi Družstvom a OCP vznikol záväzkový vzťah, na základe ktorého boli obaja účastníci zmluvy povinní plniť si z uzavretej zmluvy. Ak Družstvo zistilo, že OCP si svoje povinnosti, vyplývajúce mu zo zmluvy neplní, bolo jeho povinnosťou domáhať sa súdnou cestou pohľadávok, na ktoré malo na základe uzavretej zmluvy nárok. Len v prípade, ak by sa Družstvo svojej pohľadávky nedomohlo voči OCP titulom nároku vyplývajúceho zo zmluvy, bolo by možné /teoreticky/ dospieť k záveru, že Družstvu vznikla škoda v súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom NBS, spočívajúcim v zanedbaní dohľadu nad OCP. V priamej príčinnej súvislosti s prípadným preukázaným nesprávnym úradným postupom nad dohliadaným subjektom - OCP, mohla vzniknúť škoda len na strane Družstva, čo je však subjekt odlišný od žalobkyne. Vzhľadom na uvedené uzavrel, že nesprávny úradný postup NBS vyplývajúci z dohľadu nad OCP, je v danom prípade právne irelevantný, pretože na strane žalobkyne nedošlo k vzniku škody v priamej príčinnej súvislosti s prípadným nesprávnym úradným postupom NBS spočívajúcim v zanedbaní dohľadu na OCP, preto sa takýmto prípadným nesprávnym úradným postupom ani nezaoberala. Žalovaný v konaní preukázal, že NBS dohľad nad dohliadaným subjektom - Družstvom nezanedbala. Priklonil sa k názoru žalovaného, že Družstvo bolo dohliadaným subjektom len v obmedzenom rozsahu / dohľad nad plnením povinností vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt/ v súlade s § 125 až §128 Zákona o cenných papieroch. Úrad pre finančný trh schválil Družstvu Prospekt investície, pričom posudzoval len jeho úplnosť /§ 127 ods. 4 v spojení s § 125 ods. 7 Zákona o CP/, posudzoval, či obsahuje všetky údaje a vzájomný súlad predložených údajov a ich zrozumiteľnosť. Za pravdivosť údajov v Prospekte investície zodpovedali príslušné orgány Družstva. Žalovaný tiež preukázal, že nebolo v právomoci NBS schvaľovať zmluvu o riadení /alebo správe/ portfólia. Prospekt investície mal

podľa zákona obsahovať len zoznam zmlúv, ktoré zabezpečujú odbyť výrobkov navrhovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, alebo realizáciu služieb, ktoré poskytuje /podstatná náležitosť podľa § 128 ods. 1 písm. a/ bodu 10 Zákona o cenných papieroch/. NBS nemohla vykonávať dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, pretože v takom prípade by došlo k prekročeniu jeho kompetencií. NBS až od 01.06.2010 bola oprávnená dohliadať aj na skutočnosť, či vyhlasovateľ majetkových hodnôt dodržiava schválený Prospekt investície. Záverom dodal, že štát (Slovenská republika) nemôže priamo zasahovať do vlastnej činnosti Družstva a jeho majetkovoprávných vzťahov, v ktorých má družstvo autonómne postavenie. Vnútorne vzťahy Družstva sa spravovali v danom čase jeho stanovami, ustanoveniami Obchodného zákonníka. Žalobkyňa ako člen družstva (t.j. podnikateľského subjektu) neinvestovala peňažné prostriedky do subjektu, na činnosť ktorého nemala žiaden vplyv, ale práve naopak členská schôdza je najvyšším orgánom Družstva, prostredníctvom ktorého členovia uplatňujú svoje právo riadiť záležitosti Družstva, kontrolujú činnosť Družstva a jeho orgánov v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka a stanov. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že počas členstva v Družstve realizovala svoje oprávnenia vyplývajúce jej z členstva tak, že by aktívne zasiahla do činnosti Družstva za účelom odvrátenia hroziacej škody pri zistení nedostatkov v činnosti jeho štatutárnych zástupcov. Ako nedôvodný posúdil aj návrh žalobkyne na začatie prejudiciálneho konania pred súdnym dvorom Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní európskej únie podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku, do výroku o zamietnutí návrhu vo veci samej, podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, domáhajúc sa jeho zmeny tak, aby bolo jej návrhu vyhovie, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie dôvodiac tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Namietala, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že Národná banka Slovenska nepostupovala v súlade s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty, keď základným atribútom je istota subjektov práva, že sa voči nim bude zachovávať právo, a teda orgány verejnej moci budú vo vzťahu k nim postupovať v súlade s ústavou a platnými právnymi predpismi, t.j. že ich postup bude zo strany subjektov práva predvídateľný. Uviedla, že sa spoliehala na riadny výkon dohľadu zo strany Národnej banky Slovenska, pretože nemohla predpokladať, že dohľad nad Prospektom investície je podľa Národnej banky Slovenska len formálny, resp., že takýto je jeho obsah podľa výkladu žalovaného, pretože Zákon o dohľade takýmto spôsobom obsah dohľadu nad prospektom investícií nedefinoval. Postup Národnej banky Slovenska bol preto svojvoľný v neprospech každého, ktorý sa na žalovaného z hľadiska stability a ochrany investície spoľahol. Argument žalovaného, že upozornil Družstvo, že vykonáva dohľad nad činnosťou Družstva, ako vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, podľa ustanovenia § 135 ods. 1 zákona č. 566/2001 Z.z., ale nie dohľad nad celkovou činnosťou Družstva, označila za úplne irelevantný, nakoľko nemohla mať o takto zúženom dohľade orgánu vedomosť. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že neexistuje príčinná súvislosť medzi škodou a porušením zákonných povinností Národnou bankou Slovenska spočívajúcom v nesprávnom výkone dohľadu, ktorým bol porušený zákon č. 566/2001 Z.z. Za obzvlášť nepochopiteľný považovala záver súdu prvého stupňa, že sa mala viac starať o svoje záležitosti v rámci zásady "právo patrí bdelým", nakoľko ku škode došlo v rámci porušenia zákonnej povinnosti banky vykonávať zákonom stanovené povinnosti dohľadu, a nie v dôsledku toho, že nebola "bdelá", keď jej nepatrili ani zákonom stanovené právomoci dohľadu nad činnosťou Družstva, ani obchodníka s cennými papiermi, ktorými mohla zabezpečiť dodržiavanie zákona o cenných papieroch, resp. sankciami k dodržiavaniu zákona porušujúci subjekt donútiť. Dôvodila, že povinnosťou Národnej banky Slovenska podľa ustanovenia § 137 ods. 2 Zákona o cenných papieroch je a bolo zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činností, pričom podľa ustanovenia § 135 ods. 1 Zákona o cenných papieroch, ktorý platí v tomto znení už od 1.5.2007. Družstvo, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník s cennými papiermi, patrili k povinne dohliadaným subjektom zo strany Národnej banky Slovenska. Národná banka Slovenska mala preto zisťovať všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť ňou vydaných Družstvu (prospekt investícií vydaný Úradom pre finančný trh a následne pravidelne kontrolovaný Národnou bankou Slovenska) a obchodníkovi s cennými papiermi, pričom povinný zákonný dohľad zo strany Národnej banky Slovenska bol dokonca

koncipovaný tak široko, že mala zisťovať informácie a podklady aj o iných rizikách ako tých, ktoré vyplývajú z povolení na činnosť, vrátane rizík, ktorým sú vystavené dohliadané subjekty a v rámci nich aj Družstvo činnosťou obchodníka, ako i vrátane rizík, ktoré mohli viesť k ohrozeniu jeho záujmov - ako klientov dohliadaných subjektov. Poukázala na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 7C 206/2011 bolo výpoveďou svedka Z. M. H., O., preukázané, že Národná banka Slovenska už v roku 2007 pri kontrole Družstva zistila, že z hľadiska rizikovosti portfólia má nedostatočne rozložené portfólio, ktoré bolo tvorené zmenkou jediného emitenta, a to spoločnosti CI HOLDING, a.s., ktorá v tom čase akcionársky vlastnila obchodníka s cennými papiermi, z čoho vyplýva, že Družstvo malo všetky peňažné prostriedky od neho získané, investované v subjekte personálne a majetkovo prepojenom s obchodníkom a Družstvom. Národná banka Slovenska sa po zistení o rizikovosti portfólia Družstva uspokojila s takou nápravou stavu, že toto portfólio bolo po tomto vytknutí zo strany banky rozložené namiesto jednej do troch zmeniek, a to zmeniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING a. s., CI Reality, s.r.o. a GLOBAL production s.r.o., pričom posledné dve spoločnosti boli opäť 100 % dcérskymi spoločnosťami CI HOLDING, a.s. Vo všetkých troch spoločnostiach bol navyše, či už členom predstavenstva alebo konateľom, Z. S. Č., vtedajší predseda predstavenstva obchodníka s cennými papiermi. Národná banka Slovenska naďalej akceptovala stav, že celé portfólio Družstva je rozložené a investované do prepojených subjektov s CI HOLDING, a.s., a obchodníkom a napriek tomu, že vydala právoplatné sankčné rozhodnutie voči obchodníkovi, v ktorom konštatovala, že obchodník s cennými papiermi vo svojej činnosti pre svojich klientov a v rámci nich aj výslovne pre Družstvo, porušil Zákon o cenných papieroch vo viacerých podstatných ohľadoch. Ani po vydaní tohto rozhodnutia, okrem udelenej pokuty v sume cca. 10.000,- eur, nevyužila svoje kompetencie v zmysle Zákona o cenných papieroch a neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia (predbežne alebo celkom zakázať činnosť obchodníkovi alebo Družstvu, resp. zrušiť povolenie na činnosť obchodníkovi alebo udeliť sankcie priamo členom predstavenstva alebo obchodníka). Následné podcenenie situácie a umožnenie ďalšej činnosti Družstva aj obchodníka s cennými papiermi podľa neho tak vyústilo v roku 2010 do nedostupnosti ňou vložených prostriedkov do Družstva, pričom banka svojou nečinnosťou a ľahostajným prístupom k svojim kompetenciám zapríčinila aj to, že už nemohla rozpoznať riziko svojej investície, resp. že túto investíciu jej banka svojím zanedbateľným dohľadom ani v minimálnej možnej miere neochránila. Poukázala tiež na to, že Národná banka Slovenska tým, že dňa 04.03.2011 obchodníkovi s cennými papiermi odňala licenciu na činnosť a Družstvu zakázala činnosť v roku 2011, potvrdila dlhodobé porušovanie Zákona o cenných papieroch, z čoho vyplýva jej tolerovanie porušovania právnych predpisov minimálne od roku 2008 do roku 2011. Národná banka Slovenska rozhodnutím zo dňa 30.05.2011, č. ODT-10890-4/2010, právoplatným dňa 18.7.2011, zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt z dôvodu neaktuálnosti prospektu investícií, pričom ustálila trvanie jeho neaktuálnosti až od mája 2010 účelovo, nakoľko údaje zahrnuté do prospektu boli v skutočnosti neaktuálne dlhodobo pred májom 2010, táto neaktuálnosť siahala späťne k 31.12.2006, kedy došlo v sídle Národnej banky Slovenska dňa 27.08.2007 k stretnutiu s poverenými členmi predstavenstva Družstva za účelom prerokovania nezrovnalostí a problémov v jeho činnosti a údaje o subjektoch, s ktorými je Družstvo majetkovo prepojené; údaje boli neaktuálne minimálne od 01.10.2009. Údaje o majetkových aktívach, ktoré sa majú nadobudnúť z peňažných prostriedkov nadobudnutých na základe verejnej ponuky majetkových hodnôt a základné strategické zámery podnikateľskej činnosti Družstva boli neaktuálne už k 31.12.2006, z čoho vyplýva, že Družstvo svojím konaním porušovalo ustanovenie § 129 ods. 3 v spojení s § 128 ods. 1 písm. b/, c/ a h/, § 125c ods. 1 v spojení s § 127 ods. 4 Zákona o cenných papieroch od 31.12.2006, avšak Národná banka Slovenska voči Družstvu úradne zasiahla až v máji 2011, kedy činnosť Družstva zakázala. Namietala, že žiadna platná právna norma neumožňuje vysloviť záver o predčasnosti podania návrhu, a to ani vtedy, ak doposiaľ nemala možnosť vymôcť plnenie od subjektu, ktorý jediný je podľa názoru žalovaného a prvoinštančného súdu povinný jej dané plnenie vrátiť s tým, že ani zákon č. 514/2003 Z.z. nevyžaduje žiadne predchádzajúce vysporiadanie súkromnoprávných vzťahov; naopak pripúšťa regresnú náhradu. Ak by prebiehajúce konkurzné konanie vylučovalo podanie občianskoprávnej, či inej žaloby o náhradu škody, potom by Zákon o konkurze a reštrukturalizácii fakticky suspendoval Občiansky zákonník, Zákon o zodpovednosti za škodu, ako i Trestný zákon, a to až do doby právoplatného skončenia konkurzného konania. Súčasne by to znamenalo, že občianskoprávna zodpovednosť, zodpovednosť štátu či trestnoprávna zodpovednosť, je subsidiárna voči zodpovednosti úpadcu podľa Zákona o konkurze. Taktiež namietala, že zo zápisníc o pojednávaní pred prvoinštančným súdom vyplýva, že listinné dôkazy vyžiadané prvoinštančným súdom, resp. predložené účastníkom konania, neboli riadne vykonané spôsobom podľa § 129 ods. 1 O.s.p. s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.01.2012 sp.zn. 6Mcd0 11/2010.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že prvoinštančný súd vo veci postupoval maximálne zodpovedne, vykonal rozsiahle dokazovanie za účelom spoľahlivého zistenia skutkového stavu veci, riadne zabezpečil listinné dôkazy aj z iných súdnych konaní v skutkovo a právne identických veciach, mal k dispozícii aj niekoľko právoplatných rozhodnutí Národnej banky Slovenska, z ktorých jej úradný postup podrobne vyplýval. Z jeho činnosti mu boli známe aj iné dôležité skutočnosti z dôvodu prebiehajúcich konaní v skutkovo a právne analogických veciach na súde prvej inštancie. Na základe správneho zistenia a posúdenia skutkového i právneho stavu veci potom v danej veci dospel k správne, logickému a riadne odôvodnenému rozhodnutiu. Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že je povinnosťou všeobecného súdu dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, keď aj podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky všeobecný súd musí dať odpoveď na tie otázky nastolené účastníkom konania, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania a odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/2003, III. ÚS 209/2004, I. ÚS 241/2007 uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 58/2012). Dôvodil, že podstatou práva na spravodlivé konanie nie je právo na úspech v konaní, a teda právo na rozhodnutie zodpovedajúce názorom a predstavám žalobkyne. Ďalej argumentoval, že žalobkyňa nevyužila všetky možnosti na uplatnenie a vymoženie svojho nároku, pretože nepodala žiadny návrh proti členom predstavenstva ani členom kontrolnej komisie Družstva, ktorí boli zodpovední za jeho riadenie, za hospodárenie a nakladanie s jeho majetkom. Kompetencie Národnej banky Slovenska pri vykonávaní dohľadu nad dohliadanými subjektmi sú dané platnými právnymi predpismi a ich medze vyplývajú aj z Ústavy Slovenskej republiky a konštantnej súdnej judikatúry, podľa ktorej všetky orgány verejnej moci môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, pričom je vylúčený extenzívny výklad (interpretácia) týchto ústavných princípov vyplývajúcich z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Konštatoval, že Národná banka Slovenska postupovala v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a platnými právnymi predpismi, nebola nečinná, nespôsobilá žiadne prietahy a pri svojom postupe voči Družstvu a aj obchodníkovi s cennými papiermi dodržiavala zákonné pravidlá zakotvené v ustanoveniach Zákona o dohľade a Zákona o cenných papieroch. Žalobkyňa mohla požiadať Národnú banku Slovenska o vysvetlenie jej zákonom zverených kompetencií v oblasti dohľadu nad finančným trhom. Muselo jej byť známe, že s investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov s tým, že Národná banka Slovenska môže ukladať sankcie dohliadanému subjektu len za také porušenie a neplnenie povinností, ktoré sú dohliadanému subjektu uložené zákonom, a ktoré zároveň patria do pôsobnosti a kompetencií orgánu dohľadu. Až od účinnosti novelizovaného ustanovenia § 129 ods. 3 Zákona o cenných papieroch, teda až od 01.06.2010, boli povinnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt rozšírené tak, že Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt malo zákonom uloženú aj povinnosť dodržiavať schválený prospekt investície, a teda až odvtedy mohla Národná banka Slovenska dohliadať na to, či Družstvo schválený Prospekt investície dodržiava. Uviedol, že povinnosť aktualizovať Prospekt investície bola na základe novelizovaného ustanovenia § 127 ods. 4 Zákona o cenných papieroch v znení zákona č. 558/2008 Z.z. stanovená vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 01.01.2009 a počas celej doby od vyhlásenia verejnej ponuky majetkových hodnôt štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt nepretržite zodpovedal a zodpovedá investorom za pravdivosť a úplnosť údajov v Prospekte investície. Podklady, ktoré má Národná banka Slovenska zisťovať v rámci predmetu dohľadu, sa vždy vzťahujú výlučne ku konkrétnemu druhu dohliadaného subjektu so zohľadnením jeho zákonom uložených povinností, pričom žiaden zákon neukladal vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt, na rozdiel od iných dohliadaných subjektov, povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík ani krytia, a preto reálne neexistujúce povinnosti Družstva nemohla Národná banka Slovenska kontrolovať. Vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal v súvislosti s rizikom iba jednu informačnú povinnosť podľa ustanovenia § 129 ods. 1 písm. b/ Zákona o cenných papieroch spočívajúcu v tom, že zverejnené alebo hromadne používané oznámenie o verejnej ponuke majetkových hodnôt muselo obsahovať taktiež upozornenie, z ktorého vyplývalo, že s touto investíciou je spojené aj riziko a doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov. Preto za dodržiavanie prospektu investície Družstva bolo aj voči jeho členom vždy zodpovedné predstavenstvo ako štatutárny orgán, a to bez ohľadu na fakt, či vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt táto povinnosť bola alebo nebola osobitne zákonom uložená. Žalovaný uviedol, že Národná banka Slovenska mohla kontrolovať len to, či si Družstvo plní informačné povinnosti o verejných ponukách majetkových hodnôt, či informácie zverejňované Družstvom obsahujú

náležitosti predpísané zákonom a či Družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt zverejňuje finančné správy v zmysle bývalého ustanovenia § 130 Zákona o cenných papieroch. Tieto informácie Národná banka Slovenska nepotvrdzovala, a ani nemohla potvrdzovať, pretože mohla postupovať len v súlade s (bývalými) ustanoveniami § 129 a § 130 Zákona o cenných papieroch a nemohla potvrdzovať správnosť finančných ukazovateľov Družstva. Nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že vo vzťahu k Družstvu bola Národná banka Slovenska nečinná, nakoľko vydala relevantné rozhodnutia, nedopustila sa žiadnych prietahov v konaní a postupovala v rámci jej oprávnení a v súlade so Zákonom o cenných papieroch, zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom, ako aj Ústavou Slovenskej republiky. Poukázal aj na výsledky vykonaného dokazovania, z ktorých vyplynulo, že žalobkyňa si neprihlásila tvrdenú pohľadávku do konkurzu vyhláseného na majetok Družstva PDSI, a teda nepreukázala bezúspešné uplatnenie nároku voči Družstvu PDSI a nepreukázala tak základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to vznik škody. K námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie nevykonal listinné dôkazy v súlade s ustanovením § 129 ods. 1 O.s.p. uviedol, že v zápisnici o pojednávaní síce nie je osobitne uvedené, že na tomto pojednávaní boli prečítané určité listiny alebo ich presne označené časti, ale z nej jasne vyplýva, že súd prvého stupňa jednotlivé dôkazy, nachádzajúce sa doteraz v súdnom spise, oboznámil a presne špecifikoval, o aké doklady išlo. V súlade s ustanovením § 121 O.s.p. netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.02.2008, sp. zn. 1 Obo 283/2006, vyplýva, že dôkazy, na ktoré účastník dodatočne poukazuje, sú súdu všeobecne známe, pretože účastník viedol desiatky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe voči rôznym dlžníkom, takže dokazovanie v tomto smere nebolo potrebné vykonať. Je mu známe, že na Okresnom súde Bratislava I. sú proti nemu vedené stovky sporov na rovnakom skutkovom a právnom základe a vo všetkých sporoch majú žalobcovia rovnakého právneho zástupcu.

4. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a rozsudkom zo dňa 28.07.2015 č.k. 8Co/453/2014 - 644 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V dôsledku dovolania podaného žalobkyňou proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.07.2015 č.k. 8Co/453/2014-644 a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.07.2015 sp.zn. 8Co 454/2014, 8Co 455/2014, rozhodol vo veci Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, uznesením zo dňa 05.05.2016 sp.zn. 3Cdo 58/2016, 3Cdo 59/2016, ktorým rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28.07.2015 sp.zn. 8Co 453/2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28.07.2015 sp.zn. 8Co 454/2014, 8Co 455/2014 odmietol. Zrušenie rozsudku odvolacieho súdu odôvodnil tým, že zo spisu vyplýva, že k odvolaniu žalobkyne proti prvoinštančnému rozsudku sa vyjadril žalovaný, avšak zo spisu nevyplýva, že by toto vyjadrenie žalovaného, ktorého súčasťou bola skutková a právna argumentácia, bolo doručené žalobkyňi. Poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 13. januára 2015 vo veci W. proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu proti strany v rámci odvolacieho konania, a v ktorom dospel k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dospel k záveru, že v preskúmvanej veci došlo k procesnej nesprávosti, na procesné dopady ktorej sa vzťahujú právne závery uvedeného rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva, a teda žalobkyňi mala byť daná možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalovanej k odvolaniu a žalobkyňi bola odvolacím súdom táto možnosť upretá.

5. Odvolací súd v ďalšom konaní; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) účinného od 01. 07. 2016; preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu, ktorým je v zmysle § 455 CSP viazaný, doručil vyjadrenie žalovaného žalobkyňi a umožnil jej oboznámiť sa s ním, a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

6. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

7. Podľa čl. 2 ods.2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe Ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

8. Podľa čl. 2 ods.3 Ústavy SR, každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemôže nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

9. Podľa čl. 20 ods.1 Ústavy SR, každý má právo vlastníť majetok.

10. Podľa čl. 20 ods.3 Ústavy SR, vlastníctvo zaväzuje.

11. Súčasťou princípu právneho štátu je možnosť uplatnenia štátnej moci len vtedy, ak to ustanovuje zákon, každý orgán štátu má totiž ústavou alebo zákonom určený rozsah právomoci, ktorý nemôže prekročiť, takže môže konať len to, čo mu ústava alebo zákon dovoľuje s tým, že spôsob, akým štátne orgány môžu štátnu moc uplatňovať, vrátane druhu a obsahu sankcií, ustanoví zákon. Konanie orgánov štátu v rozsahu zákona bez akejkoľvek výnimky a zákonom ustanoveným spôsobom napĺňa v právnom štáte princíp právnej istoty, čím je vylúčený stav, aby orgán štátu mohol konať podľa vlastnej úvahy a z vlastného rozhodnutia aj nad rámec zákona a tiež iným ako zákonom ustanoveným postupom. S princípom právneho štátu je v podobe právnej istoty zabezpečená požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci. Imanentnou súčasťou obsahu právneho štátu je aj všeobecná záväznosť práva pre všetkých (orgány štátu, samosprávy, právnické, fyzické osoby) ako aj jeho dostupnosť (publikovateľnosť) ich adresátom.

12. Z uvedeného, pre účely preskúmvanej veci, vyplýva, že NBS mohla realizovať výkon štátneho dohľadu len v rozsahu zákonom jej zverenej právomoci a vyvodiť len také opatrenia alebo sankcie, ktoré zákon umožňuje uložiť dohliadaným subjektom v prípade nedostatkov zistených v ich činnosti, ktorá podlieha dohľadu, resp. len za nedodržiavanie takých povinností, ktoré im výslovne ukladá zákon. Kompetenciu orgánov štátu tak nemožno zakladať rozšírením výkladu príslušných zákonných ustanovení aj na prípady v ňom výslovne neuvedené a tým konštituovať neexistujúcu povinnosť.

13. Na druhej strane Ústava SR garantuje fyzickým a právnickým osobám široké možnosti pôsobnosti, keď im umožňuje konať všetko, čo nie je zákonom zakázané a nemožno ich nútiť, aby konali niečo, čo im zákon neukladá. Vo svetle týchto ustanovení potom možno konštatovať, že v súlade s princípom zmluvnej autonómie žalobkyňa dobrovoľne vstúpila do obchodnoprávneho vzťahu s Družstvom, jej prijatím za člena PDSI, a teda na základe individuálneho slobodného rozhodnutia prevzala na seba práva a povinnosti člena Družstva vyplývajúce z jeho stanov, v snahe čo najlepšie realizovať svoje záujmy a potreby spočívajúce v danom prípade v zhodnotení vložených finančných prostriedkov vo forme členských vkladov na peňažnom a kapitálovom trhu prostredníctvom tretích osôb (čl. 1, bod 5 stanov Družstva). Pre štát platí, že sa má zásadne zdržať zásahov do súkromno-právnej oblasti, t.j. do slobodného súkromného rozhodovania fyzických a právnických osôb. Ďalej je potrebné, pre účely preskúmvanej veci, zdôrazniť, že družstvo je podnikateľským subjektom, ktorého účelom založenia je podnikanie alebo zabezpečovania potrieb svojich členov (§ 221 ods. 1 Obchodného zákonníka), z uvedeného potom vyplýva, že Družstvo je tak nositeľom podnikateľského zisku, ale aj podnikateľského rizika a členovia Družstva sa svojimi členskými vkladmi do družstva zúčastňujú a podieľajú na podnikaní Družstva a na výsledku jeho podnikania, pričom jednotlivé členské podiely predstavujú mieru ich účasti na Družstve a na výsledku jeho podnikania. Do tejto autonómnej oblasti, ktorá funguje na princípe členskej samosprávy, štát môže zasahovať len v rozsahu zákonom mu zverenej kompetencie, a teda štát nemá povinnosť vytvoriť každému príležitosť, aby nadobudol (zhodnotil) vlastníctvo, ale na druhej strane nesmie prekážať nadobudnutiu (zveľadeniu) vlastníctva. Pokiaľ je nadobudnutie (zhodnotenie) vlastníctva späté s činnosťou orgánov verejnej moci, štát znáša zodpovednosť za nečinnosť orgánov verejnej moci v takom rozsahu, v akom nečinnosť mala za následok obmedzenie alebo zmarenie možnosti nadobudnúť, resp. zhodnotiť, vlastnícke právo.

14. V posudzovanej veci súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie všetkých rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu žalobkyne, ktorým sa domáhala zaplata náhrady škody, ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal žalovaný na svoju obranu (§ 120 ods. 1,4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade so zásadami vyplývajúcimi z § 132 O.s.p. dospel k správny skutkový záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky

zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú žalobkyni nesprávnym úradným postupom orgánov štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 3 ods. 1, ods.2, § 9 ods. 1, § 17 ods.1) v spojení so zákonom č. 566/2001 Z.z. o cenných papieroch a investičných službách (ďalej len "Zákon o CP") a zákonom č. 747/2004 Z.z. o dohľade nad finančným trhom (ďalej len "Zákon o dohľade") a svoje dôvody, pre ktoré návrhu žalobkyne nevyhoviel a neprihliadol tak na jej námietky proti postupu orgánov štátu (NBS) pri výkone dohľadu, aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania žalobkyne nie je spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska ňou uplatňovaných odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2, písm.b/, c/, d/, f/ O.s.p., keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie.

15. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi pri výkone dohľadu nad finančným trhom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to: 1./ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného, 2./ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3./ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmu) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

16. Z dikcie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že nesprávnym úradným postupom je aj nečinnosť orgánu verejnej moci, porušenie jeho povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote či zbytočné prietahy v konaní; ide o prípady, keď úkony zo strany orgánu verejnej moci nie sú vykonávané vôbec, alebo v určitej lehote či v lehote primeranej - zodpovedajúcej právu na prejednanie veci bez zbytočných prietahov. Činnosť štátneho orgánu, pri ktorej realizuje svoju právomoc vymedzenú právnymi predpismi, predpokladá aktívny postup podľa príslušných procesných ustanovení, ktoré ho oprávňujú a súčasne zaväzujú na určité úkony v priebehu konania. Z uvedeného potom vyplýva, že za nečinnosť možno považovať pasivitu zo strany štátneho orgánu bez toho, aby existovala objektívna zákonná prekážka na to, aby vo veci konal a rozhodol.

17. Podľa ustálenej súdnej praxe, pokiaľ štátny orgán zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za týmto účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a prípadné nesprávnosti a vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu môžu zakladať len jeho zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie. Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať pochybenia a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky pre jeho vydanie a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne, že nemalo byť vydané, prípadne malo byť vydané v inej podobe, či za iných okolností. Rovnako za nesprávny úradný postup nie je možné považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké podľa svojich predstáv očakáva ten, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

18. V posudzovanej veci bolo nesporné, že podľa § 135 ods. 1 zákona o CP bolo Družstvo, ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, dohliadaným subjektom a Národná banka Slovenska bola orgánom štátu, ktorému bola zverená právomoc výkonu dohľadu nad jeho činnosťou. Predmetom dohľadu vo vzťahu k vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt bolo podľa § 135 ods. 2 zákona o CP, v znení účinnom do 10.07.2009, dodržiavanie podmienok ustanovených povoleniami vydanými podľa zákona, dodržiavanie zákona a osobitných zákonov v rozsahu z nich vyplývajúceho a všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na ich vykonanie. Z uvedeného vymedzenia rozsahu dohľadu nepochybne vyplýva, že predmetom dohľadu vo vzťahu k vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt nebola jeho celá činnosť v rozsahu predmetu podnikania zapísaného v obchodnom registri, ani činnosť vykonávaná nad rozsah činnosti vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt podľa zákona o CP, a ani dohľad nad dodržiavaním podmienok prospektu investície, pretože tento nebolo možné považovať za povolenie vydané podľa zákona o CP. Až

s účinnosťou od 01.06.2010 bola vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt stanovená zákonom o CP povinnosť dodržiavania schváleného prospektu investície (§ 129 ods. 3 zákona o CP v znení zákona číslo 129/2010 Z.z.), odkedy vo vzťahu k dodržiavaniu tejto povinnosti, uloženej zákonom o CP vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt, bolo možné vykonávať dohľad a uplatňovať sankcie. S účinnosťou od 10.07.2009 bol v ustanovení § 135 ods. 2 zákona o CP rozšírený predmet dohľadu NBS voči dohliadaným subjektom aj na zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov a ich činnosti, ako aj informácie a podklady o rizikách a dostatočnom krytí rizík, ktorým sú alebo môžu byť vystavené dohliadané subjekty, alebo ktoré ohrozujú záujmy alebo môžu viesť k ohrozeniu záujmov klientov dohliadaných subjektov. Dovtedy Národná banka Slovenska nevykonávala dohľad nad vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt vo vzťahu k rizikovosti rozloženia jeho portfólia a nemohla mu ukladať žiadne opatrenia, resp. vyvodzovať voči nemu v tomto smere sankcie.

19. Kompetencia Národnej banky Slovenska vo vzťahu k posudzovaniu rozloženia rizík a krytia rizík bola minimálna aj s účinnosťou od 10.07.2009, nakoľko v tomto smere Zákon o CP; a ani žiadny iný všeobecne záväzný právny predpis; neukladal vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt žiadne konkrétne povinnosti v oblasti obmedzenia a rozloženia rizík ani krytia rizík; vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt mal aj naďalej v § 129 ods. 1 písm. b/ Zákona o CP stanovenú povinnosť upozorniť v oznámení o verejnej ponuke majetkových hodnôt, že s investíciami je spojené riziko, a že doterajší alebo propagovaný výnos nie je zárukou budúcich výnosov.

20. Navyše ani od 10.7.2009 nevyplývala zo žiadneho ustanovenia zákona pre NBS kompetencia nariaďovať vyhlasovateľovi - Družstvu, do akých konkrétnych cenných papierov alebo iných majetkových aktív má investovať peňažné prostriedky zhromaždené na základe verejnej ponuky, nemohla preto NBS v tomto ohľade niesť spoluzodpovednosť za podnikateľské rozhodnutia a aktivity Družstva, a tým sa de facto spolupodieľať na znášaní podnikateľského rizika.

21. So zreteľom na uvedené potom žalobkyňa nedôvodne namieta, že NBS mala, vzhľadom na zistené nedostatočné rozloženie rizika obchodníkom s cennými papiermi, vyvodiť voči Družstvu sankciu už v roku 2007; keď toto mohla NBS sledovať a vyhodnocovať vo vzťahu k vyhlasovateľovi verejnej ponuky majetkových hodnôt až od 10.07.2009.

22. Vo vzťahu k sankcionovaniu Družstva za nedodržanie prospektu investície odvolací súd poukazuje na zápis z rokovania zo dňa 24.08.2007, z ktorého je zrejmé, že NBS vytkla Družstvu nedodržiavanie prospektu investície v tom, že majetok vložený do investičných nástrojov bol tvorený 100 % zmenkami jedného emitenta. V nadväznosti na uvedené dokladoval predseda predstavenstva Družstva bezproblémovú a úspešnú činnosť Družstva, ako dohliadaného subjektu, od roku 2001, skonštatoval, že Družstvo kladie veľký dôraz na dodržiavanie všeobecne záväzných právnych predpisov, prospektu investícií, ako i na dôveru svojich klientov, pričom doteraz neboli evidované žiadne sťažnosti zo strany klientov. Zástupcovia Družstva k vytknutému nedostatku uviedli, že znenie prospektu investície im umožňuje rozloženie finančných nástrojov v družstvách ich portfólií aj tým spôsobom, že sa tam bude nachádzať iba finančný nástroj (zmenka) jedného emitenta, a keďže je táto avalovaná ďalšími dvoma spoločnosťami, dochádza k rozloženiu investičného rizika. Vo vzťahu k Prospektu investície, z ktorého vyplýva, že angažovanosť voči jednému emitentovi by nemala prekročiť 30 % podiel na celkových aktívach, uviedli, že ide len o odporúčanie, ktoré nezakladá povinnosť Družstva týkajúcu sa jeho investičnej stratégie. Na uvedené reagovali predstavitelia NBS tak, že uvedený text treba chápať ako povinnosť dodržiavať uvedený limit vyhlasovateľom verejnej ponuky, a nie ako odporúčanie, keď navyše zmenku ako dlhový cenný papier nepovažovali za vysoko likvidný cenný papier. Z uvedeného vyplýva, že NBS vykonala dohľad vo vzťahu k Družstvu v rozsahu kompetencií vyplývajúcich jej; v relevantnom období; zo zákona, keď zistené nedostatky prerokovala s členmi štatutárneho orgánu dohliadaného subjektu postupom podľa § 2 ods. 8 Zákona o dohľade č. 747/2004 Z.z. Napokon, ako vyplýva z obsahu spisu, výsledkom rokovania bolo rozloženie portfólia finančných nástrojov Družstvom do troch subjektov v súlade so znením schváleného prospektu investície. V danom čase nemalo Družstvo zákonom stanovenú povinnosť dodržiavať prospekt investície, a NBS nedisponovala právomocou uložiť mu represívnu sankciu za tento zistený nedostatok v jeho činnosti, pretože z jeho strany nedošlo k porušeniu výslovne mu zákonom uloženej povinnosti.

23. Vo vzťahu k OCP vykonala NBS účinný dohľad v rozsahu vyplývajúcom z § 135 ods. 7 Zákona o CP, keď posudzovala rozloženie investičného rizika portfólia, ktoré obchodník s cennými papiermi spravoval a v tomto smere vykonala v dňoch 20.03.2007 - 12.04.2007 dohľad na mieste a v nadväznosti na výsledky rokovania, ktoré sa uskutočnilo dňa 24.8.2007 s členmi predstavenstva Družstva, začala z vlastného podnetu - listom zo dňa 4.9.2007, vo vzťahu k OCP konanie, výsledkom ktorého bolo uloženie mu sankcie v podobe pokuty pre porušenie Zákona o cenných papieroch. Pokiaľ v tomto smere žalobkyňa namietala, že uvedená sankcia bola nedostatočná, a že NBS neprijala žiadne následné kontrolné alebo významnejšie opatrenia (zákaz činnosti obchodníkovi, zrušenie mu povolenia na činnosť alebo udelenia peňažnej sankcie priamo členom predstavenstva obchodníka), poukazuje odvolací súd na to, že správnosť úradného postupu NBS ohľadne uloženia jednej, z viacerých do úvahy prichádzajúcich sankcií, dohliadanému subjektu v rámci konania o vykonaní dohľadu, nemôže byť predmetom preskúmania v tomto konaní z hľadiska nesprávneho úradného postupu, keďže by tým došlo k neprípustnému zásahu do kompetencie orgánu dohľadu; keď navyše uloženie sankcie je výsledkom správnej úvahy tohto orgánu a táto môže byť preskúmaná len na to oprávneným inštančne nadriadeným orgánom v správnom konaní na základe podaného opravného prostriedku.

24. Súd konajúci o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nemôže vecnú (obsahovú) správnosť rozhodnutí orgánu dohľadu posudzovať z hľadiska nesprávneho úradného postupu, ale týmito vecnými nedostatkami sa môže zaoberať jedine príslušný orgán pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia, ktorého výsledkom je súd v občianskom súdnom konaní viazaný.

25. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdu v tomto konaní neprináležalo prehodnocovať a posudzovať efektívnosť a účinnosť sankcie uplatnenej NBS vo vzťahu k OCP. Okrem toho je potrebné konštatovať, že v nadväznosti na zistené nedostatky (poskytovanie investičnej služby od 13.05.2003, ktorú nemohol OCP vykonávať), bolo vydané OCP na jeho žiadosť povolenie na poskytovanie investičných služieb - riadenie portfólia rozhodnutím dňa 22.04.2008 a následne bola medzi obchodníkom s cennými papiermi a Družstvom uzatvorená nová zmluva o riadení portfólia dňa 02.06.2008. S ohľadom na uvedené nemožno vyvodiť záver o zanedbaní dohľadu NBS nad OCP.

26. Úrad pre finančný trh, ktorý schvaľoval prospekt Družstva pred jeho zverejnením, postupoval podľa § 126 ods. 4 v spojení s § 122 ods. 4 až 9 zákona o CP, v znení účinnom do 01.08.2008, v intenciách ktorého preskúmaval, či prospekt obsahuje predpísané náležitosti, pričom pri svojom rozhodovaní o žiadosti o schválenie prospektu investície nebol povinný preverovať pravdivosť alebo hodnovernosť údajov uvedených prospekte, s výnimkou identifikačných údajov vyhlasovateľa verejnej ponuky a oprávnenosti osôb podpisujúcich prospekt; v prípade, ak v rámci konania o žiadosti zistil, že údaje v prospekte nezodpovedajú skutočnosti, prospekt neschválil. Jednou z náležitostí prospektu investície podľa § 128 ods. 1 písm. h/ Zákona o CP je aj vyhlásenie štatutárneho zástupcu vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, že skutočnosti uvedené v prospekte investície sú úplné a pravdivé. S účinnosťou od 01.08.2005 bol upravený dodatok k prospektu v § 125c Zákona o CP, v zmysle ktorého každá nová významná skutočnosť, vecná chyba alebo nepresnosť týkajúca sa údajov zahrnutých do prospektu, ktorá by mohla ovplyvniť správne hodnotenie cenných papierov, sa musela uviesť v dodatku k prospektu, ktorý rovnako podliehal v tom čase schváleniu úradu. S účinnosťou od 01.01.2006 prešla kompetencia schvaľovať prospekt na Národnú banku Slovenska; v § 125 ods.2 Zákona o CP bola uložená povinnosť schvaľovať prospekt (cenného papiera) Národnej banke Slovenska, ktorá mala pri schvaľovaní prospektu posudzovať jeho úplnosť, vzájomný súlad predložených dokladov a ich zrozumiteľnosť (§ 125 ods. 7). Vo vzťahu ku schvaľovaniu dodatku prospektu (cenných papierov) bola kompetencia NBS daná ustanovením § 125c Zákona o CP s tým, že na schvaľovanie dodatku sa vzťahoval primerane § 125. Ustanovením § 127 ods. 2 Zákona o CP bola s účinnosťou od 01.01.2006 stanovená právomoc NBS schvaľovať aj prospekt investície vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt, za úplnosť a pravdivosť jeho údajov naďalej zodpovedal štatutárny zástupca vyhlasovateľa verejnej ponuky majetkových hodnôt (§ 128 ods. 1, písm.h/). Až novelou zákona účinnou od 01.01.2009 bola NBS povinná dohliadať aj na aktuálnosť prospektu investície (§ 127 ods. 4 zákona o CP v znení účinnom od 01.01.2009 v spojení s § 125c ods. 1), pričom povinnosť predložiť dodatok na schválenie orgánu dohľadu mal štatutárny orgán vyhlasovateľa. V nadväznosti na uvedené odvolací súd uzavrel, že navrhovateľka v tomto smere nepreukázala, že sa NBS mala a mohla aj inak, ako z oznámenia Družstva, dozvedieť o vykonaných zmenách v údajoch schváleného prospektu investície, napr. z pravidelne jej predkladaných finančných správ; v tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že dohľad NBS nezahŕňal

kontrolu nad správnosťou finančných ukazovateľov Družstva. Rovnako nebolo ničím podložené tvrdenie žalobkyne, že nedostatky v aktualizácii údajov prospektu, mali vplyv na hodnotenie majetkových hodnôt, resp. že by sankcionovanie Družstva orgánom dohľadu, ovplyvnilo jej rozhodnutie zotrvať v Družstve, resp. ďalej investovať do majetku Družstva. Žalobkyňa ničím nepreukázala, že ku vzniku škody spočívajúcej v nevyplatení jej vyrovnacieho podielu došlo v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti s neaktualizovaním údajov Prospektu, resp. že jej nemožnosť rozpoznať riziko investície bola zapríčinená zanedbaním dohľadu NBS nad aktualizáciou údajov, resp. nesankcionovaním Družstva za nesplnenie si v tejto súvislosti jeho povinnosti.

27. O zhoršenej finančnej situácii Družstva sa mohla NBS dozvedieť z jeho ročnej finančnej správy za rok 2009, ktorú malo Družstvo povinnosť zverejniť do 30.04.2010, avšak už predtým dňa 15.04.2010 Družstvo požiadalo NBS o preskúmanie postupu OCP a o vykonanie dohľadu na mieste u OCP vzhľadom na to, že vypovedal zmluvu o riadení portfólia s účinnosťou od 1. 5. 2010. V nadväznosti na uvedené oznámenie NBS okamžite konala vo vzťahu k OCP, keď u neho vykonala dohľad na mieste v období od 20.04. do 06.05.2010, ako aj vo vzťahu k Družstvu, vzhľadom na zistenú neaktuálnosť údajov uvádzaných v prospekte investície, keď ho vyzvala listom zo dňa 20.04. 2010, aby predložil žiadosť o schválenie dodatku k prospektu investície, ktoré konanie sa skončilo rozhodnutím zo dňa 26.08. 2010 tak, že konanie o žiadosti Družstva o schválenie dodatkov k prospektu investície bolo zastavené pre nečinnosť samotného Družstva. Následne listom zo dňa 27.08.2010 začala NBS proti Družstvu konanie o uložení sankcie, výsledkom ktorého bolo rozhodnutie zo dňa 30.05.2011, ktorým zakázala Družstvu predaj majetkových hodnôt pre nedodržanie prospektu investície v zmysle § 129 ods. 3 Zákona o CP, rozhodnutím zo dňa 21.12.2010 odobrala povolenie obchodníkovi s cennými papiermi na poskytovanie investičných služieb a dňa 27.07. 2010 podala trestné oznámenie v súvislosti s podozreniami o spáchaní trestného činu.

28. Podľa § 415 Obč. zák., každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

29. Podľa § 441 Obč. zák. ak bola škoda spôsobená výlučne zavinením poškodeného, znáša ju sám.

30. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že žalobkyňa mala postupovať s priemernou dávkou opatrnosti, ktorú bolo možné od nej spravodlivo požadovať a zvážiť možnú mieru rizika spojeného s jej investovaním v podobe členských vkladov v Družstve, ktorej si musela byť vedomá aj vzhľadom na povinné upozornenie vyhlasovateľa na rizikovosť investície v oznámení o verejnej ponuke (§ 129 ods. 1 písm.b/ zákona o CP) a neprímerane sa spoliehala na to, že štát v rámci výkonu dohľadu je garantom návratnosti vložených peňažných prostriedkov a ich zhodnotenia. Žalobkyňa preto nedôvodne argumentuje, že bolo porušené jej právo na legitímne očakávania v tom, že štát bude vykonávať dohľad nad finančným trhom riadne, a že ju v presvedčení o tom, že investícia do PDSI nie je riziková, ochráni pred vznikom škody. Tiež treba dodať, že neznalosť zákona ju podielu viny nezbavuje. Žalobkyňa rovnako zanedbala svoju prevenčnú povinnosť vo vzťahu ku kontrole činnosti Družstva, keď svojou účasťou na členskej schôdzi, mohla uplatňovať svoje práva vyplývajúce jej z členstva, a to riadiť záležitosti Družstva a kontrolovať činnosť Družstva a jeho orgánov. Žalobkyňa uložením peňažných prostriedkov do súkromného podnikateľského subjektu prevzala na seba určité riziká, a to vrátane rizík spojených s jeho zlým hospodárením, a túto nemôže prenášať na štát.

31. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalobkyne v tom, že medzi vzniknutou škodou, ktorá sa má rovnať hodnote ňou investovanej sumy do Družstva, resp. výške vyrovnacieho podielu a nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v nečinnosti orgánu dohľadu, je daná príčinná súvislosť v tom, že keby včas zakročil a pozastavil by činnosť Družstva alebo OCP, nebola by žalobkyňa svoje peniaze zverila Družstvu, resp. že by vymohla ňou vložené peniaze, resp. vyrovnací podiel. Žalobkyňa nevznikla škoda tým, že vstúpila do Družstva a vložila do neho peňažné prostriedky formou členských vkladov alebo tým, že skôr nevystúpila z Družstva, ale tým, že jej vznikla nevyhnutná pohľadávka voči Družstvu na vyplatenie vyrovnacieho podielu v súvislosti s vystúpením z Družstva a škoda jej vznikne v dôsledku nevyhnutnosti tejto jej pohľadávky od Družstva, pričom táto skutočnosť t.j. nevyhnutnosť, nemá príčinnú súvislosť v nečinnosti orgánu dohľadu, ale vo finančnom hospodárení Družstva. Pokiaľ by bola Družstvu uložená (najprísnejšia) sankcia zákazu činnosti, tak to samo o sebe ešte neznamená, že pohľadávka žalobkyne by bola uspokojená.

32. Nakoľko výkon dohľadu NBS sa nevzťahuje na spory vyplývajúce zo záväzkovo-právnych vzťahov medzi obchodníkom s cennými papiermi a ich klientmi (§ 136 ods. 1 zákona o CP), nemôže niesť NBS zodpovednosť za zanedbanie povinnosti Družstva, ako vlastníka majetku, a to kontrolovať obchodníka s cennými papiermi ako si plní svoje povinnosti, vyplývajúce mu zo zmluvy o riadení portfólia, a povinnosti domáhať sa ich riadneho splnenia súdnou cestou v záujme ochrany majetku Družstva a jeho členov. Rovnako nemôže NBS niesť zodpovednosť za zanedbanie povinnosti členov Družstva kontrolovať činnosť Družstva a jeho orgánov na členskej schôdzi.

33. Odvolací súd zhodne so žalovaným konštatuje, že nakoľko žalobkyňa nebola v žiadnom právnom vzťahu, ako člen Družstva, s OCP, ktorý bol výlučne v právnom vzťahu s Družstvom - vyhlasovateľom verejnej ponuky majetkových hodnôt, nemohlo dôjsť v bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s prípadným zanedbaním výkonu dohľadu zo strany NBS nad OCP ku vzniku škody na majetku žalobkyne.

34. Podľa § 442 ods. 1 Obč. zák. uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodeného ušlo (ušlý zisk).

35. Škoda predstavuje ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, ušlý zisk spočíva v tom, že nenastalo zväčšenie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné, nebyť škodnej udalosti, dôvodne očakávať s ohľadom na predvídateľný sled vecí. Charakter náhrady škody má i majetková ujma spočívajúca v strate majetkového prínosu v hodnote uplatnenej pohľadávky, lebo tým, že nebola táto dlžníkom zaplatená, nezväčšil sa majetkový stav, hoci by to bolo možné dôvodne očakávať. Vznik škody na strane veriteľa predpokladá v takomto prípade, že jeho právo na plnenie proti dlžníkovi nie je uspokojené.

36. V zmysle uvedeného možno vyvodiť záver, že pokiaľ si žalobkyňa uplatnila pohľadávku v konkurznom konaní, ktoré ešte prebieha, je vylúčené kvalifikovať túto ako škodu, pretože ešte môže byť v rámci konkurzu uspokojená. Totiž uplatnenie a vymáhanie pohľadávky voči dlžníkovi a zároveň jej uplatnenie ako náhrady škody sa vzájomne vylučujú a podmieňujú a až výsledok uplatnenia pohľadávky môže privodiť vznik škody. Z tohto pohľadu je žaloba podaná predčasne, nakoľko žalobkyňa škoda (v podobe nevykonalosti pohľadávky) ešte nevznikla a môže jej vzniknúť až po skončení konkurzného konania, resp. po právoplatnosti rozvrhového uznesenia. V prvom rade si teda žalobkyňa musí vysporiadať svoje nároky so subjektmi zmluvných vzťahov a vo vzťahu k iným subjektom si môže uplatňovať mimozáväzkovú zodpovednosť za vznik majetkovej ujmy až po tom, čo táto ujma zo záväzkových vzťahov vznikla, teda až vtedy ak právo žalobkyne na plnenie nebolo a už nemôže ani byť uspokojené. Náhrady za plnenie, na ktoré je povinný priamy dlžník, sa preto nemožno úspešne domáhať na ďalších subjektoch z titulu ich zodpovednosti za škodu skôr, než vôbec majetková ujma veriteľovi vznikla, teda pred vyporiadaním pohľadávky žalobkyne voči Družstvu, a to buď v rámci súdneho či konkurzného konania, eventuálne ako poškodený veriteľ Družstva aj proti zodpovedným predstaviteľom štatutárnych orgánov titulom porušenia ich povinnosti vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami Družstva a všetkých jeho členov (§ 243a Obchodného zákonníka). Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa o tom, že návrh navrhovateľky bolo potrebné zamietnuť aj z toho dôvodu, že bol predčasne podaný.

37. V tejto súvislosti žalovaný dôvodne argumentuje tým, že zodpovednosť štátu za škodu titulom nesprávneho úradného postupu je subsidiárna a nastupuje až po vyčerpaní všetkých zákonných možností veriteľa vo vzťahu k priamemu dlžníkovi, na uspokojenie jeho nárokov z ich vzájomného právneho vzťahu. Žalobkyňa sa mylne domnieva, že existencia pohľadávky voči priamemu dlžníkovi jej automaticky zakladá vznik majetkovej škody, táto jej totiž nevzniká v okamihu splatnosti jej pohľadávky voči priamemu dlžníkovi, v tomto prípade Družstvu, respektíve v prípade jeho omeškania so zaplatením tejto pohľadávky, ale škoda jej vzniká až v prípade, ak sa stalo jej právo na plnenie voči priamemu dlžníkovi nevykonalým. V tomto smere je preto bezpredmetná námietka žalobkyne, že zákon číslo 514/2003 Z.z. nevyžaduje žiadne predchádzajúce vysporiadanie súkromnoprávných vzťahov, a že žiadna platná norma neumožňuje vysloviť záver o predčasnosti podania návrhu, a to ani vtedy, ak doposiaľ nemala možnosť vymôcť plnenie od subjektu, ktorý je jej povinný dané plnenie vrátiť.

38. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala rozsudkom Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 29 Cdo 4968/2009 zo dňa 11.04.2012 vo vzťahu k predčasnosti návrhu, poukazuje odvolací súd na to, že

tento na daný prípad nedopadá, keďže ním bolo judikované v súvislosti s § 3 zákona číslo 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, v znení účinnom do 31.12. 2007, že rozvrhové uznesenie nie je samé osebe skutočnosťou rozhodnou pre vznik alebo výšku škody spôsobenej veriteľovi porušením povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka; a teda predmetom judikovanej veci nebolo posudzovanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci. V danom prípade tak odvolací súd považoval vo vzťahu k preskúmavanej veci za relevantné rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25 Cdo 2601/2010 zo dňa 25.08.2010, ktorý sa v ňom zaoberal nárokom na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci a v tejto súvislosti vyslovil záver, že nárok na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci môže byť voči štátu úspešne uplatnený len vtedy, ak nemôže poškodený úspešne dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky voči dlžníkovi, ktorý je mu povinný plniť, a v prípade prebiehajúceho konkurzu na majetok dlžníka môže veriteľovi škoda vzniknúť až vtedy, ak nebude nárok voči dlžníkovi uspokojený ani v rámci konkurzu, pričom za nedobytnú je možno pohľadávku považovať až ku dňu, kedy navrhovateľ obdržal plnenie na základe právoplatného rozvrhového uznesenia bez ohľadu na to, že doposiaľ nebolo vydané rozhodnutie o zrušení konkurzu.

39. Inou vadou konania v zmysle ust. § 205 ods. 2, písm.b/ O.s.p. je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 221 ods. 1 písm. a/ a ž g/ O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia, ale jej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup v občianskom súdom konaní. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Na takúto vadu konania pred súdom prvej inštancie odvolací súd prihliada aj keď nebola výslovne v odvolaní namietaná (ust. § 212 ods. 3 O.s.p.). O takúto inú vadu konania ide aj vtedy, ak súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie v súlade so zákonom a spôsobom upraveným v zákone, alebo ak je rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov pre absenciu náležitostí podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p..

40. Dokazovanie vykonáva súd na pojednávaní (§ 122 ods. 1 O.s.p.). Dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak súd vo veci nenariaďuje pojednávanie (§ 129 ods. 1 O.s.p.).

41. Námietku žalobkyne, že súd prvej inštancie nevykonával dokazovanie v súlade s ustanovením § 129 ods. 1 O.s.p., nepovažoval odvolací súd za opodstatnenú. Postup súdu prvého stupňa v procese dokazovania možno zistiť len z obsahu pojednávania zachyteného v zápisnici o pojednávaní. Z obsahu zápisnice pred súdom prvého stupňa zo dňa 07.05.2014 vyplýva, že súd prvého stupňa oboznámil obsah spisu a listinných dokladov, ku ktorým sa právny zástupca žalobkyne a splnomocnená zástupkyňa žalovaného zhodne vyjadrili tak, že ich obsah je im známy.

42. Dokazovanie listinnými dôkazmi, ktorých obsah súd prvej inštancie oboznámil na pojednávaní, bolo vykonané v súlade s ust. § 129 ods. 1 O.s.p. a zo skutočnosti, že v zápisnici nie je zachytené, či oboznámenie vykonal súd prvej inštancie prečítaním presne označených listín alebo ich presne označených častí, nemožno vyvodiť ich procesnú neúčinnosť, resp. ich nevykonanie zákonným spôsobom. Navyše, ide predovšetkým o listinné doklady predložené samotnou žalobkyňou, a preto jej bol ich obsah známy, dokonca sa na tieto dôkazy odvolávala v súvislosti s preukazovaním svojho nároku, a preto súd prvej inštancie nevychádzal pri svojom rozhodovaní zo žiadnej takej rozhodujúcej skutočnosti, resp. listinného dôkazu, preukazujúceho také skutočnosti, ktoré by žalobkyňi neboli známe, a na ktoré skutočnosti, či dôkazy, by nebola mohla v konaní patrične, svojimi procesnými návrhmi a vyjadreniami, reagovať. Napokon žalobkyňa, resp. jej právny zástupca, nenamietali v priebehu pojednávania, že by na ňom nedošlo k oboznámeniu s listinnými dokladmi tak, ako to bolo zaznamenané v zápisnici o pojednávaní, resp. že by došlo k zaprotokolovaniu tejto skutočnosti v rozpore s faktickým stavom.

43. S poukazom na uvedené odvolací súd uzavrel, že dokazovanie listinnými dokladmi bolo vykonané zákonným spôsobom, tieto tak boli spôsobilým podkladom pre zisťovanie skutkového stavu tak, ako bol správne ustálený súdom prvej inštancie a účastníci mali možnosť v konaní uplatniť svoje právo sa k týmto dôkazom vyjadriť (§ 123 O.s.p.).

44. Súd prvej inštancie k skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, tak dospel v súlade s § 122 ods. 1 O.s.p. a § 129 ods. 1 O.s.p., a preto v konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo k procesnej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

45. So zreteľom na vyššie uvedené dospel odvolací súd k záveru zhodnému so súdom prvej inštancie, že NBS, ako orgán dohľadu nad finančným trhom, svojím postupom neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto z jej strany nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a jej postup mal oporu v čl. 2 ods.2 Ústavy SR.

46. Odvolací súd tak nepovažoval námietky žalobkyne, uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a riadne vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil aj po právnej stránke, žalobkyňou uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstáť.

47. Keď teda súd prvej inštancie za daného skutkového stavu, ktorý bol zistený správne, zamietol návrh žalobkyne vo veci samej - z dôvodu nesplnenia zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z.z., rozhodol vecne správne, a odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, vrátane výroku o náhrade trov konania, potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

48. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, keďže nepodal návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1, vety prvej O.s.p. a ani mu v odvolacom konaní žiadne trovy konania nevznikli.

49. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).